

Datum: 21.6.2012

**Odgovori Republike Slovenije k priporočilom iz zaključkov št. 9., 12., 17. in 21. iz
Sklepnih ugotovitev Odbora proti mučenju Združenih narodov z dne 20.6.2011**

9. Odbor je seznanjen s tem, da je država pogodbenica uvedla računalniški sistem za registracijo vseh podatkov, povezanih s policijskim pridržanjem, vendar pa izraža zaskrbljenost, ker vsi podatki niso vneseni v sistem, saj nekateri manjkajo, npr. čas prihoda na policijsko postajo in čas nastanitve v celico¹. (2. člen)

Odbor priporoča, da se računalniški sistem za registracijo pridržanih oseb razširi z namenom, da vključuje vse pomembne podatke o priporu pridržanih oseb in se tako oblikuje natančen sistem za spremljanje celotnega obdobja omejitve prostosti.

Stališče Republike Slovenije k 9. točki priporočil:

Republika Slovenija poroča, da je bila obstoječa računalniška evidenca pridržanih oseb dopolnjena z vsemi pomembnimi podatki o izvajanju pridržanja. Poleg navedbe zakonske podlage za pridržanje policija v evidenci beleži tudi vse ostale okoliščine, ki so pomembne za dosleden nadzor nad izvajanjem pridržanja, in sicer:

- čas in kraj odreditve pridržanja, podatki uradne osebe, ki ga je odredila in policijska enota, kateri ta uradna oseba pripada;
- policijska enota, kjer se pridržanje izvaja, uradna oseba in čas prevzema osebe v pridržanje (privedbe v policijsko enoto in namestitve v celico);
- podatki o izvajanju nadzora nad pridržano osebo in zagotavljanju pravic;
- čas zaključka pridržanja.

¹ Poročilo za slovensko vlado o obisku Slovenije, ki ga je opravil Evropski odbor za preprečevanje mučenja in nečloveškega ponižujočega ravnanja (CPT/Info (2008) 7), 25. odstavek.

Pritožbe, preiskava in pregon v primerih mučenja

12. Odbor je seznanjen s podatki, ki jih je predložila država pogodbenica o primerih preiskav grobega ravnanja v skladu z različnimi razdelki Kazenskega zakonika, kot so zloraba pooblastil, ponarejanje dokumentov, grožnje, malomarnost in drugo, ter izraža zaskrbljenost zaradi pomanjkanja podatkov o obravnavanih primerih ali vloženi pritožbah v skladu z 265. členom Kazenskega zakonika o mučenju. (12. in 13. člen)

Odbor poziva državo pogodbenico, da zagotovi takojšnje, nepristransko in učinkovito preiskovanje vseh primerov domnevnega mučenja in grobega ravnanja ter da preganja storilce takih dejanj. Od države pogodbenice zahteva, da odboru zagotovi podatke, razčlenjene po spolu, starosti, etnični pripadnosti ali poreklu žrtev, o številu pritožb, preiskav, pregonov, obsodb in izrečenih kazni v skladu z 265. členom Kazenskega zakonika.

Stališče Republike Slovenije k 12. točki priporočil:

Republika Slovenija uvodno navaja, da je 265. člen Kazenskega zakonika, ki določa novo kaznivo dejanje mučenja, veljal od 1. novembra 2008. Kot je znano, so pred tem novim Kazenskim zakonikom kršitve človekovih pravic glede prepovedi mučenja in podobnih protipravnih dejanj ter njihova kaznivost bila določena v 270. in 271. členu Kazenskega zakonika iz leta 1994. Od dne 15. maja 2012 velja spremenjeni Kazenski zakonik, ki je po določbah Zakona o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika (KZ-1B, Uradni list RS, št. 91/11) kaznivo dejanje mučenja prestavil v novi 135.a člen Kazenskega zakonika. Kaznivo dejanje mučenja iz dosedanjega 265. člena Kazenskega zakonika je bilo prestavljeno zato, ker glede na opis znakov kaznivega dejanja ne sodi v poglavje Kazenskega zakonika o kaznivih dejanjih zoper uradno dolžnost in javna pooblastila, saj dejanje v temeljni obliki lahko izvrši vsakdo, ne glede na osebni položaj. Zato je bil izveden prenos tega kaznivega dejanja v poglavje o kaznivih dejanjih zoper človekove pravice in svoboščine. S tem je Republika Slovenija upoštevala sodoben doktrinarni pristop, ki kršitve človekovih pravic storjene z dejanji mučenja, ne omejuje glede na status storilca, taka omejitev pa tudi ne izhaja iz prvega stavka 18.

člena Ustave Republike Slovenije, ki določa absolutno prepoved mučenja, v zvezi s četrtem in petim odstavkom 15. člena Ustave Republike Slovenije. Narava navedenih ustavnih določb utemeljuje premestitev tega kaznivega dejanja v poglavje o kaznivih dejanjih zoper človekove pravice in temeljne svoboščine. Taka ureditev je ustrezno povezana tudi z določbo Konvencije proti mučenju in drugim krutim, nečloveškim ali poniževalnim kaznim ali ravnanju, ki v 15. členu narekuje absolutno izločitev dokazov, nastalih na podlagi mučenja, razen zoper "osebo", ki je te dokaze z mučenjem izsilila.

Besedilo znakov kaznivega dejanja mučenja je ostalo skoraj v celoti nespremenjeno, razen v drugem odstavku, kjer se je redakcijsko popravilo besedilo tako, da je bil izraz "molče" nadomeščen z ustrežnejšim izrazom "s tiho privolitvijo", prav tako pa je bila dopolnjena določba o drugi osebi, ki nastopa z uradnim statusom, dodana je bila še oseba, ki nastopa s takim pooblastilom.

V Republiki Sloveniji je bilo v obdobju od 1. novembra 2008 do 24. maja 2012 obravnavanih šest zadev kaznivih dejanj po 265. členu Kazenskega zakonika, od tega so bile tri zadeve s sklepi pravnomočno zavržene, dve sta trenutno v fazi glavne obravnave, ena pa v fazi preiskave. Ker gre za novo kaznivo dejanje, je torej jasno, da se sodna praksa še ni izoblikovala, ampak je šele v nastajanju. Iz navedenih razlogov tudi ni možno narediti analize po spolu, starosti, etnični pripadnosti ali poreklu žrtev, o številu pritožb, preiskav, pregonov, obsodb in izrečenih kazni, to bo možno narediti šele v primeru pravnomočnih in javno objavljenih kazenskih sodb in samo v skladu s podatki, ki bodo dostopni v njih, ker so bili po sodni presoji neodvisnih sodišč potrebni za sodno odločitev. Drugih podatkov Republika Slovenija ne bo smela ne zbirati, ne obdelovati, saj za takšno delovanje ni ustavnopravne podlage (41. in 61. člen Ustave Republike Slovenije v zvezi z 38. členom Ustave Republike Slovenije). Vendar navedene določbe ne omejujejo samostojne raziskovalne dejavnosti novinarjev ali nevladnih organizacij, da samostojno analizirajo ali ocenijo vprašanja osebnih lastnosti žrtev kaznivega dejanja mučenja.

Glede poziva Odbora proti mučenju, da naj Republika Slovenija zagotovi takojšnje, nepristransko in učinkovito preiskovanje vseh primerov domnevnega mučenja in grobega ravnanja ter da preganja storilce takih dejanj, navajamo, da je novi Zakon o državnem tožilstvu

(Uradni list RS, št. 58/11), ki se uporablja od 6. novembra 2011, razširil pristojnosti posebnega oddelka (Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili), sedaj v Specializiranem državnem tožilstvu Republike Slovenije, na preiskovanje in pregon zlorab vse vrst uradnih oseb z uradnimi pooblastili. Med drugim je sedaj oddelek pristojen za preiskovanje in pregon relevantnih kaznivih dejanj uradnih oseb obveščevalno-varnostnih službe Republike Slovenije. V letu 2012 je bila izdana tudi sodba Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se sicer nanaša še na stanje pred sprejetjem novega Zakona o državnem tožilstvu. V tem primeru *Butolen proti Sloveniji* (št. 41356/08, 26.4.2012) je bilo odločeno, da je prišlo do kršitve 3. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah glede ravnanja policije s pritožnikom ter glede učinkovitosti preiskave v tej zadevi. Navedena sodba je v postopku prevajanja v slovenski jezik in bo uporabljena za usposabljanja policistov, državnih tožilcev in sodnikov, saj odločitev in razlogi iz navedene sodbe kažejo, da so na tem področju potrebna stalna prizadevanja za odkrivanje, preiskovanje in pregon kaznivih dejanj s področja boja proti mučenju in drugim podobnim oblikam protipravnih ravnanj ter za ozaveščanje organov pregona, da taka dejanja absolutno niso dopustna.

Zaključno še navajamo, da Slovenija kaznivih dejanj mučenja po drugem odstavku dosedanjega 265. člena Kazenskega zakonika (kot je veljal do 15.5.2012), ki bi jih bile osumljene uradne osebe, zaposlene v policiji, od 1.11.2008, ko je začel veljati Kazenski zakonik, policija ni zaznala oziroma ni prejela prijav morebitnih oškodovancev glede teh kaznivih dejanj.

Azil in nevračanje

17. Ne glede na 51. člen Zakona o tujcih o *nevračanju* odbor izraža zaskrbljenost, ker novela Zakona o mednarodni zaščiti, ki ureja azil in z njim povezane zadeve, ne vsebuje klavzule o *nevračanju*, kadar obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da bi bila oseba v primeru izгона, vrnitve ali izročitve v drugo državo lahko žrtev mučenja. Poleg tega tudi izraža zaskrbljenost glede dolžine in negotovosti v zvezi s postopkom določitve statusa begunca. (3. člen)

Država pogodbenica mora:

a) zagotoviti, da se načelo o *nevračanju* uveljavi v vseh zakonodajnih aktih, ki urejajo azil in z njim povezane zadeve, vključno s postopki za subsidiarno zaščito ranljivih skupin, zlasti žrtev trgovine z ljudmi;

b) zagotoviti postopkovna jamstva zoper vračanje in učinkovita pravna sredstva glede zahtevkov za vračanje v postopkih izгона, vključno z revizijo neodvisnega pravosodnega organa glede zavrnitev;

c) zagotoviti, da imajo osebe, katerih prošnje za azil so bile zavrnjene, pravico vložiti učinkovito pritožbo z namenom, da se odloži izvršitev odločbe o izgonu ali deportaciji; in

d) spremeniti zakon o mednarodni zaščiti tako, da bo odražal načela in merila, določena v mednarodnem begunskem pravu in z mednarodnimi standardi na področju človekovih pravic, zlasti v Konvenciji o statusu beguncev iz leta 1951 in njenem protokolu iz leta 1967.

Stališče Republike Slovenije k 17. točki priporočil:

a)

V Republiki Sloveniji je bil v letu 2011 sprejet nov Zakon o tujcih (Ur. l. RS, št. 50/11 in 57/11-popr.), ki je začel veljati 27. 7. 2011, uporabljati pa se je začel 27. 10. 2011. Zakon o tujcih v četrtem odstavku 3. člena določa, da se zakon ne uporablja za tujce, ki so zaprosili za mednarodno zaščito (prosilci za mednarodno zaščito) in osebe, ki jim je bila priznana mednarodna zaščita. Zakon o mednarodni zaščiti (Ur. l. RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo in 98/11 – Odl. US) v 36. a členu ureja prepoved odstranitve vlagatelja namere (t. j. osebe, ki je izrazila namen vložiti prošnjo za mednarodno zaščito, vendar njena prošnja formalno še ni bila sprejeta) iz ozemlja Republike Slovenije v skladu s predpisi, ki urejajo vstop, zapustitev in bivanje tujcev v Republiki Sloveniji (to je Zakonom o tujcih). Nadalje prvi odstavek 78. člena Zakona o mednarodni zaščiti daje prosilcu za mednarodno zaščito pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji, ki traja do pravnomočnosti oziroma izvršljivosti odločitve v postopku priznanja mednarodne zaščite, to je za čas trajanja statusa prosilca za mednarodno zaščito. Glede na navedeno, osebe, ki je izrazila namen vložiti prošnjo za mednarodno zaščito in prosilca za mednarodno zaščito, ni mogoče odstraniti iz ozemlja Republike Slovenije, s tem pa

je v Zakonu o mednarodni zaščiti prepoved odstranitve iz države polno uveljavljena.

Načelo nevračanja, kot mednarodna obveznost in tudi kot načelo zakonodaje Evropske unije, postane pomembno šele, če je oseba na ozemlju države nezakonito, torej, ko je prosilcu za mednarodno zaščito njegova prošnja pravnomočno zavrnjena. Zakon o mednarodni zaščiti v prvem odstavku 76. člena določa, da se v primeru, če oseba ob izvršljivosti odločitve ne zapusti ozemlja Republike Slovenije, uporabljajo določbe Zakona o tujcih. Ker se taka oseba s pravnomočno končanim postopkom obravnava po zakonu, ki ureja vstop, zapustitev in bivanje tujcev v Republiki Sloveniji (po Zakonu o tujcih), načelo nevračanja v Zakonu o mednarodni zaščiti ni še posebej opredeljeno. Načelo nevračanja, kot obveznost Republike Slovenije iz mednarodnih pogodb in zakonodaje Evropske unije, je namreč opredeljeno v Zakonu o tujcih, ki ureja postopke odstranitve nezakonito prebivajočih tujcev iz države. S prenosom Direktive Sveta 2008/115/ES z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav v nacionalno zakonodajo (Zakon o tujcih) je bila izvedena izboljšava opredelitve načela nevračanja in usklajenosti z mednarodnimi standardi, s tem pa tudi sistemska in celovita ureditev postopkov vračanja. Nov Zakon o tujcih načelo nevračanja vsebuje v 72. členu, ki ureja prepoved odstranitve tujca. V navedeni določbi je določeno, da načelo nevračanja po Zakonu o tujcih in v skladu z načeli mednarodnega običajnega prava pomeni obveznost Republike Slovenije, da ne sme odstraniti tujca v državo, v kateri bi bilo njegovo življenje ali njegova svoboda ogrožena zaradi rase, vere, narodnosti, pripadnosti posebni družbeni skupini ali političnega prepričanja, ali v državo, v kateri bi lahko bil izpostavljen mučenju in drugim krutim, nečloveškim ali poniževalnim kaznim ali ravnanju. Tujcu, katerega odstranitev iz Republike Slovenije bi bila v nasprotju z načelom nevračanja, Zakon o tujcih omogoča dovolitev zadrževanja v Republiki Sloveniji. Zadrževanje po Zakonu o tujcih pomeni dovoljenje tujcu, ki se ga mora odstraniti, da začasno ostane v Republiki Sloveniji. Tujcu, kateremu je v Republiki Sloveniji dovoljeno zadrževanje, Zakon o tujcih zagotavlja pravico do nujnega zdravstvenega varstva v skladu z zakonom, ki ureja zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, osnovne oskrbe, šoloobveznim mladoletnim tujcem pa tudi pravico do osnovnega šolstva. Po novem Zakonu o tujcih lahko tujec, kateremu je bilo dovoljeno zadrževanje za čas najmanj 24 mesecev, ker njegova odstranitev iz države v skladu z 72. členom Zakona o tujcih (načela

nevračanja) ni dovoljena, pridobi tudi dovoljenje za začasno prebivanje.

Poleg navedenega pa je načelo nevračanja oziroma njegova vsebina tudi ena od temeljnih idej postopkov za priznanje mednarodne zaščite, saj so elementi načela vključeni v 28. člen Zakona o mednarodni zaščiti v opredelitvi resne škode kot razlogu za priznanje subsidiarne zaščite. V kolikor so ti elementi podani, se prosilcu prizna subsidiarna zaščita z vsemi pravicami in posledicami, ki jih določa Zakon o mednarodni zaščiti.

b)

Z novim Zakonom o tujcih (Uradni list RS, št. 50/11 in 57/11-popr.), ki je začel veljati 27.7.2011, uporabljati pa se je začel 27.10.2011, je bila v slovenski pravni red prenesena tudi Direktiva Sveta 2008/115/ES o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav, ki je prenesena predvsem z določbami VI. poglavja Prostovoljno vračanje in odstranjevanje tujcev. Citirana direktiva državljanu tretje države (v nadaljevanju: tujec), ki nezakonito prebiva na ozemlju države članice Evropske unije, zagotavlja, da se vrne po poštenem in preglednem postopku vračanja.

Kot eno izmed bistvenih novosti Zakona o tujcih, ki je posledica prenosa citirane direktive, je treba izpostaviti odločbo o vrnitvi, kot upravno odločbo policije, ki se praviloma izda vsakemu tujcu, ki nezakonito prebiva na ozemlju Republike Slovenije. Z odločbo o vrnitvi policija ugotovi, da je prebivanje tujca v Republiki Sloveniji nezakonito in mu določi rok za prostovoljno vrnitev, ki ne sme biti krajši od 7 in ne daljši od 30 dni ter mu s tem naloži obveznost, da v določenem roku zapusti državo. Odločba o vrnitvi, s katero se tujcu določi rok za prostovoljno vrnitev, se izda na predpisanem obrazcu odločbe o vrnitvi, določenem s Pravilnikom o obrazcu odločbe o vrnitvi in okoliščinah, zaradi katerih se lahko rok za prostovoljno vrnitev podaljša (Uradni list RS, št. 99/11). Izrek in pravni pouk o pravnem sredstvu iz odločbe o vrnitvi, izdane na predpisanem obrazcu, sta prevedena v najmanj pet tujih jezikov, kot to zahteva direktiva, z namenom, da se zagotovi razumevanje vsebine odločbe tujcu, ki mu je bila izdana.

V primeru, ko policija tujcu v odločbi o vrnitvi ne določi roka za prostovoljno vrnitev in v primeru, ko mu z odločbo o vrnitvi določi prepoved vstopa v državo, se odločba o vrnitvi ne izda na predpisanem obrazcu, temveč v pisni obliki, kot to določa Zakon o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06-UPB2, 126/07, 65/08 in 8/10). Tujcu se rok za prostovoljno vrnitev ne določi, če pri njem obstoji nevarnost pobega, nadalje, če njegovo prebivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno ali državno varnost in če države ni zapustil v roku, določenem za prostovoljno vrnitev. Posledica dokončne odločbe o vrnitvi, s katero se tujcu ne določi roka za prostovoljno vrnitev, se mu pa določi prepoved vstopa, je odstranitev tujca iz države.

Tujec, ki mu je bila zaradi nezakonitega prebivanja na ozemlju Republike Slovenije izdana odločba o vrnitvi, ima ne glede na to, ali mu je bil z njo določen rok za prostovoljno vrnitev ali ne, pravico do pravnega sredstva in sicer do pritožbe, ki jo mora vložiti v treh dneh od vročitve odločbe o vrnitvi. O pritožbi odloči Ministrstvo za notranje zadeve najkasneje v 8 dneh. Pritožba ima suspenzivni učinek in zadrži izvršitev odločbe o vrnitvi. Na podlagi dokončne odločbe o vrnitvi se torej tujcu omogoči prostovoljna vrnitev ali pa se ga iz države odstrani.

Zoper dokončno odločbo o vrnitvi ima tujec tudi pravico do upravnega spora. Tožba se lahko vloži v 30 dneh od vročitve dokončne odločbe na Upravno sodišče Republike Slovenije. Zoper odločitev upravnega sodišča lahko stranka v roku 30 dni od vročitve prepisa sodbe vloži revizijo, ki pa je sicer dovoljena le v zakonsko določenih primerih. Zakon o upravnem sporu (Ur. l. RS, št. 105/06, 62/10 in 98/11 - Odl.US) taksativno določa, kdaj je revizija dovoljena, med drugim tudi, če ima odločitev, ki se izpodbija v upravnem sporu zelo hude posledice za stranko.

c)

V skladu s prvim odstavkom 74. člena Zakona o mednarodni zaščiti je v postopku priznanja mednarodne zaščite zoper odločbo, ki jo Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije izda na prvi stopnji, mogoče vložiti tožbo na Upravno sodišče Republike Slovenije. Tožba, vložena zoper določbo, s katero je bila prošnja za priznanje

mednarodne zaščite zavrnjena, zadrži njeno izvršitev. Kar pomeni, da odloži odstranitev tujca oziroma da ima prosilec, katerega prošnja za mednarodno zaščito je bila zavrnjena, pravico, da ostane v Republiki Sloveniji tudi za čas sodnega postopka, s tem pa tudi vse pravice, ki jih imajo prosilci za mednarodno zaščito.

d)

Zakon o mednarodni zaščiti v celoti spoštuje zavezujoča mednarodna načela s področja mednarodne zaščite, kot tudi vse mednarodne standarde s področja begunskega prava in prava človekovih pravic. Zadnja novela Zakona o mednarodni zaščiti, ki je zvišala nekatere pravice prosilcev za mednarodno zaščito in oseb s priznano mednarodno zaščito, je bila sprejeta konec leta 2010, v letu 2011 pa je bilo na njeni podlagi sprejetih še osem podzakonskih aktov, ki podrobneje določajo izvrševanje nekaterih področij zakona (izvajanje zakonitega zastopništva mladoletnikov brez spremstva, izvrševanje pravic prosilcev za mednarodno zaščito in oseb s priznano mednarodno zaščito, izvajanje postopkov trajnih preselitev...). Poleg navedenega, je v letu 2011 začel veljati in se uporabljati tudi nov Zakon o tujcih, ki med drugim v nacionalno pravo v celoti prenaša standarde in jamstva v postopkih vračanja in odstranjevanja tujcev, kar pri postopkih priznanja mednarodne zaščite postane pomembno v primeru pravnomočno zavrnjene prošnje za priznanje mednarodne zaščite. Zaključno, v Zakonu o tujcih je opredeljeno tudi načelo nevračanja.

21. Odbor je sicer seznanjen z razlago države pogodbenice, da zbiranje podatkov o etnični pripadnosti nasprotuje pravici do zasebnosti, vendar izraža zaskrbljenost, ker država pogodbenica ni oblikovala nobenih drugih alternativnih načinov za preučevanje obsega etnično motiviranih kaznivih dejanj in za preprečevanje ter spremljanje pojavljanja takih dejanj, pri čemer bi bila zagotovljena zaščita posameznikove zasebnosti. Odbor tudi izraža zaskrbljenost zaradi diskriminacije pripadnikov romske skupnosti.² (2., 10. in 16. člen)

Glede na svoj splošni komentar št. 2 o izvajanju 2. člena (CAT/C/GC/2, 2008) odbor opozarja, da je posebna zaščita določenih manjšin ali marginaliziranih posameznikov ali posebej

² Sklepne ugotovitve Odbora za ekonomske, socialne in kulturne pravice (E/C.12/SVN/CO/1).

ogroženih skupin del obveznosti države pogodbenice v skladu s konvencijo. Odbor ugotavlja, da je namen zbiranja statističnih podatkov omogočiti državam pogodbenicam, da identificirajo in bolje razumejo etnične skupine na svojem ozemlju in obliko diskriminacije, ki so ji ali bi ji lahko bile izpostavljene, da najdejo primerne odzive in rešitve za odkrite oblike diskriminacije in merijo doseženi napredek. Odbor zato priporoča, da država pogodbenica preuči obseg etnično motiviranih kaznivih dejanj in o njem poroča, ugotovi ključne vzroke ob hkratnem zagotavljanju pravice do zasebnosti in sprejme vse potrebne ukrepe, da v prihodnosti prepreči takšna kazniva dejanja. V zvezi s tem mora država pogodbenica okrepiti svoja prizadevanja za boj proti vsem oblikam diskriminacije romske skupnosti.

Stališče Republike Slovenije k 21. točki priporočil:

Kot je bilo že večkrat navedeno, z vidika ustavnih določb ter tudi načel sorazmernosti in namenske obdelave osebnih podatkov ni možno zakonsko določiti obveznosti države, da naj določi obveznost zbiranja in obdelave dodatnih podatkov, če le-ti niso potrebni za odločanje o konkretnih pravicah in obveznostih posameznikov, kar velja tudi glede glede preučitve obsega etnično motiviranih kaznivih dejanj. Določeni pravnosistemski in ustavnopravni argumenti Republike Slovenije glede tega vprašanja so podani tudi v opredelitvi Republike Slovenije glede 9. točke zaključka. Glede samega obsega etnično motiviranih kaznivih dejanj je Slovenija ustrezno poročala Odboru, kako potekajo aktivnosti Policije in drugih organov Republike Slovenije in da ni možno ocenjevati, da so v Republiki Sloveniji etnično motivirana kazniva dejanja očitno prepoznana kot znana problematična količina. Glede na navedeno ponavljamo, da se etnični motivi storitve kaznivih dejanj upoštevajo pri odmeri kazni storilcem. Z vidika razprav na Odboru posebej opozarjamo, da pri Varuhu človekovih pravic Republike Slovenije ni zabeleženo, da bi se kdo kadarkoli pritožil zaradi kaznivega dejanja države iz etničnih motivov (npr. ukrepanje policije).

Glede okrepitve prizadevanj Republike Slovenije zoper vse oblike diskriminacije romske skupnosti v Republiki Sloveniji bo Republika Slovenija seveda nadalje razvijala dosedanje pozitivne aktivnosti na tem področju.